

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

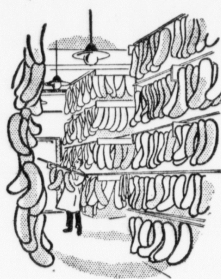
Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

OK!
OKKARA

sigur húsmóðirin,
ið eina ferð hevur
roynt sápuspónir-
nar, ið kallast
RITA

SÚR REKLAMA

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundradtals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar, vælsaltaðar og vælbúnar...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG $\frac{A}{S}$
KØDBYEN KØBENHAVN

TRYGGINGARSAMBANDIÐ
FØROYAR

Føroya Kriggstrygging... telf. 372 Føroya Sjóvátrygging... telf. 372
Føroya Brunatrygging... telf. 372 Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging -

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆROSKT PRODUKT FINT PRODUKT

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

P.F. FØROYA BANKI
(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova: TÓRSHAVN Tlf. 6, 50, 365 Suðuroyar deild: TRONGISVÁGI Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 $\frac{0}{10}$ p. a.
Renta av bankabók 3 $\frac{1}{2}$ $\frac{0}{10}$ p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantorið.

Grót og skervur megu verða guldin fyrst, áðrenn tey verða heimað. Bústjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skervuttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

MINNIST BARNAHJALPINA!

Heðin Brú: Feðgar á ferð.

Tá ríður ein maður hurðina upp og navngvevur seg sum Jensen. Jensen var einasti maður í bygdini, sum gekk undir eftirnavni. Sinar ungu dagar hevði hann verið eitt heilt ár í Danmörk. Har hevði hann lært at málbera seg fint, at ganga við flippu og at tosa um hvørja matartuggu, hann kom fram at. Fólk undraðist og valdi hann at standa frammi í øllum tingi, og tey bóðu hann til gubba í hvørjum húsi. Móðurnar hildu dótturnar fram fyri hann; men hann tók jarðamóðurnar, og hon var uttanbygdafólk. Nú var maðurin sóknarformaður og hevði tiggju onnur álitisstörv. Harafurtur var hann posthaldari og telefonvertur, men frá Danmarkartíðini var einki eftiruttan orðalagið. Flippan fór einaferð, hann hevði stolið úr kommunukassanum. Tá harmaðu fólk hann, og fyri at ugga valdu tey hann til roknskapargranskara í sjúkrakassanum og tarvafelagsformann. Börn hevði hann á hvørjum tanga, men tey artaðu seg so væl, Jesus havi lov.

Ein tragisk begivinheit við Lias Berint, kom hann at tosa við Ketil og konuna, stað var beklagligt, at hann skuldi koma út fyri ta situatión at missa lívið í bakkanum.

»Ja«, svaraði Ketil og komdi sær ikki at siga meir: Hvat eri eg og minir líka móti honum, ið niðri hevur verið?

»Lias Berint var ein serdeilis kulantur maður«, helt Jensen á, »eg kann betrugva tykkum, at hann er ein av teimum fáum, sum eru deyðir her í bygdini, ið hvørki hava staðið í restansa fyri skatt, sjúkrakassapengar ella tarvpengar. Min stillingur í samfundinum er nemliga av einari soverðnari beskaftinheit, at eg havi nymt innblikk í ymis persónlig forhold, sum fólk í almindilgheit ikki kenna.«

»Ja, ja«, sögdu Ketil og konan. Tey sötu og longdust heim aftur til sín sjálvs; her var ikki verandi.

Tá kom lærarin inn, eitt drák niðan beltið, men av kvikastu monnum í erva. Hann setti seg í ein krók at kimast.

Jensen fer til hansara at tosa um ta intrufnu situatiónina, ta deprimerandi begivinheitina og sín speciella stilling í samfundinum.

Men lærarin fór at læra: »Halt munn Jensen og málber teg sum fólk. Vilt tú tosa danskt, so ger tað á danskum og ikki á føroyskum.«

Tey gomlu bæði stukku saman. Har sita tey og eru so rödd fyri at vera láturlig, nú siggja tey, tað er Jensen, ið er láturligur. Tey finga tokka til læraran.

»Tað vil so vera«, roynir Jensen at redda seg, »tann, sum hevur verið uttanlands, vil altíð vera útsettur fyri at koma undir innflyðis av fremmandum kultúr.«

»Ring uttanlandsferð var fyri teg«, reitar lærarin, »tú kom aftur

sum krákumánaðdanskari.«

»Eg eri altíð frægari enn ein vánaligur skúlalærari.«

»Tú hevur havt góðan lærara á burturferðini, Rasmus Montanus er tiltikin.«

Tá leyp Jensen á og teir brutust innan um stovuna, inntil prestur kom inn í kjóla; tá mintust teir til, at tað var gravarferð og sleptu.

Tey fóru í kirkjuna við líkinum. Prestur kom fram á kórsgátina og helt eina röðu. Lias Berint hevði verið ein stásmáður, segði hann, men hann fór so stillisliga við tí, at eingin hevði varnast tað, tí hevði hann onga samsýning fingið í lívinum. Men nú hevði hann fingið lónina. Hon varð ikki upptærd av móli og rusti sum hjá mongum øðrum. Gud hevði verið so miskunnssamur móti Lias Berinti, at hann hevði sýtt honum alt her í lívinum fyri at hann skuldi fáa so mikið meir av tí himmalska.

Tey eldru fólkini táraðu, men tey yngu smiltkaðu.

Tað var ein heilur teinur frá kirkjuni til kirkjugarðin. Sangarnir sungu eftir vegnum; men tað var soverðið tesk og fjas igjögnum skaran, øll tutlaðu um hetta, sum hent var, at Jensen og lærarin hövdu barst. Teir gomlu hövdu bert ans fyri, hvør ið vann; men konurnar vóru forfardar: Berjast í ervi, hvør hevði hoyrt so skaft. Tað var vist, at var tað ikki eitt soverðið góðdýr sum Lias Berint, ið deyður var, so hevði hann gingið aftur.

Men onkur læði. »Har siggja tit, er undangongan ikki nosslig? Okkurt verður hann valdur til eftir hetta, hina ferðina, hann stjóll kommunupengarnar, settu tit hann til roknskapargranskara, nú ið hann hevur roynt seg sum voldsmaður, verður hann ivaleyst bæði deknur og meinigheitsráð.«

»Lærarin var líka dånur.«

»Nei, lærarin kundi einki gera við, at Jensen leyp á hann.«

Kirkjugarðurin va rein hurluvási av hömlum, hvannum og notum, skarin breyt seg igjögnum teir turru stelkarnar fram at gróvin. Gravarin rann niðari millum leiðini við hakanum yvir hövdið eftir einum fylti, sum var komið inn igjögnum eitt skráll í garðinum. Teir gomlu trúðu við stóvnum og bóðu skamm og last í skilið, »man er ikki sikkur í at leggja beinheilur í gróvin longurs. Hvør ið hevur skyldina?

»Tað er Jensen, hann er kirkjuverji.«

Tá ið tey komu heim aftur til rokkiparan, sat Klávus har og átt við uppkneptum hvarðaknøppum og sveitin úr hvørjum hári: »Jesus havi lov fyri tað«, segði hann, »at Várharra læt upp fyri Lias Berinti; sálugur er hann, sum er komin inn í tað nýggja Jerusalem og kann vedurkveka seg í Abrahams skød. Men syndari,